

Arhimandrit
Serafim Man

LIVADA DUHOVNICEASCĂ

PREDICI LA DUMINICI,
PRAZNICE ÎMPĂRĂTEȘTI ȘI
LA SFINȚII DE PESTE AN

*Tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte*

IUSTIN

Episcopul Maramureșului și Sătmărilor

LUMEA CREDINȚEI
EDITURA EPISCOPIEI MARAMUREȘULUI ȘI SĂTMĂRULUI
București | Baia Mare

Cuprins

Părintele Arhimandrit Serafim Man, slujitorul lui Dumnezeu. Starețul și duhovnicul († IUSTIN, Episcopul Maramureșului și Sătmăruului	5
Notă asupra ediției (Arhim. Macarie Motogna)	9
Precuvântare	11

Predici la duminicile Pentecostarului	15
Duminica Tomii	17
Duminica Mironosițelor	21
Duminica Slăbănogului	27
Duminica Samarinencii	33
Duminica Orbului	39
Duminica Sfinților Părinți	43
Duminica Tuturor Sfinților (întâia după Rusalii)	49

Predici la duminicile Octoihului	53
Duminica a 2-a după Rusalii	55
Duminica a 3-a după Rusalii	61
Duminica a 4-a după Rusalii	67
Duminica a 5-a după Rusalii	71
Duminica a 6-a după Rusalii	75
Duminica a 7-a după Rusalii	79
Duminica a 8-a după Rusalii	84
Duminica a 9-a după Rusalii	91
Duminica a 10-a după Rusalii	95
Duminica a 11-a după Rusalii	100
Duminica a 12-a după Rusalii	106
Duminica a 13-a după Rusalii	112
Duminica a 14-a după Rusalii	119
Duminica a 15-a după Rusalii	124
Duminica a 16-a după Rusalii	131
Duminica a 17-a după Rusalii	137
Duminica a 18-a după Rusalii	142
Duminica a 19-a după Rusalii	146
Duminica a 20-a după Rusalii	153
Duminica a 21-a după Rusalii	159

Duminica a 22-a după Rusalii	166
Duminica a 23-a după Rusalii	173
Duminica a 24-a după Rusalii.....	178
Duminica a 25-a după Rusalii.....	185
Duminica a 26-a după Rusalii	191
Duminica a 27-a după Rusalii	198
Duminica a 28-a după Rusalii	204
Duminica a 29-a după Rusalii	209
Duminica a 30-a după Rusalii	214
Duminica a 31-a după Rusalii	220
Duminica a 32-a după Rusalii	225

Predici la duminicile Triodului	231
Duminica Vameșului și a Fariseului	233
Duminica Fiului Risipitor	238
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți.....	244
Duminica lăsatului sec de brânză	249
Duminica întâia din Postul Mare (a Ortodoxiei)	254
Duminica a 2-a din Postul Mare.....	261
Duminica a 3-a din Postul Mare.....	266
Duminica a 4-a din Postul Mare.....	270
Duminica a 5-a din Postul Mare.....	276

Predici la Duminici Speciale	281
Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci	283
Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci	289
Duminica dinaintea Nașterii Domnului.....	295
Duminica după Nașterea Domnului	301
Duminica dinaintea Botezului Domnului	306
Duminica după Botezul Domnului.....	312

Predici la Praznicele Împărătești	321
Duminica Învierii Domnului	323
Înălțarea Domnului.....	329
Duminica Pogorării Duhului Sfânt	332
Sfânta Treime	339
Schimbarea la Față	343
Adormirea Maicii Domnului	351
Nașterea Maicii Domnului.....	356
Înălțarea Sfintei Cruci.....	362
Intrarea în Biserică	367

Nașterea Domnului.....	373
Soborul Maicii Domnului.....	378
Anul Nou	382
Botezul Domnului.....	390
Întâmpinarea Domnului (I)	394
Întâmpinarea Domnului (II)	399
Buna Vestire	404
Duminica Floriilor	409

Predici la Sfinții de peste an.....	415
Sfânta Cuvioasă Parascheva	417
Sfântul Mare Mucenic Dimitrie	421
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril	426
Sfântul Apostol Andrei	430
Sfântul Ierarh Nicolae	432
Sfântul Mucenic și Arhidiacon Ștefan	436
Soborul Sfântului Ioan Botezătorul	440
Sfinții Trei Ierarhi	444
Sfinții 40 de Mucenici	450
Sfântul Mare Mucenic Gheorghe	454
Sfinții Împărați Constantin și Elena	459
Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul.....	467
Sfinții Apostoli Petru și Pavel.....	470
Sfântul Prooroc Ilie	478
Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul	481

LBRIS

We know
books

PREDICI LA
DUMINICIILE
PENTICOSTARULUI

Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma)

Credință și Necredință

În urma evenimentelor de după prinderea lui Iisus în grădina Ghetsimani, toți Apostolii s-au risipit fiind cuprinși de spaimă. Odată cu luarea de pe cruce și așezarea în mormânt a trupului Mântuitorului, s-au înmormântat și credința și nădejdlile legate de bunul lor Învățător. Dintre toți, parcă mai tulburat de cele întâmplate era Toma și aceasta o dovedește faptul că el se desparte de cercul celorlalți Apostoli. N-a rupt cu totul legătura cu ei, însă se gândea: ce rost mai are să se ducă împreună spre a vorbi de cele trecute?

La vestea ce se răspândise în secret după găsirea mormântului gol. Toma îi caută din nou pe ceilalți Apostoli, iar aceștia îl întâmpină cu cuvintele pline de bucurie: „*Am văzut pe Domnul!*” (In. 20, 25). Mirat de cele auzite, Toma le zice: „*Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede*” (In. 20, 25). El rostea aceste cuvinte potrivit stării sufletești firești în care se afla. El nu zice „*nu cred*”, ci „*nu voi crede*”. El pune condiții, cere probe reale; nu se mulțumește numai cu cele două mijloace ale simțului, văzul și auzul, ci cere și pe cel al pipăitului, fiindcă văzul și auzul mai ușor te pot duce la înșelare, dar pipăitul e ceva mai real. Toma voiește să-și întărească acea convingerea în Învierea Domnului. El vrea să se încredințeze cu ajutorul celor zece degete, mai mult decât din cele zece guri ale Apostolilor.

Săptămâna luminată pentru Apostoli și pentru mironosițe a fost pentru Toma o săptămâna oarecum întunecată, plină de mari

frământări între credință și necredință, între moarte și înviere, între adevăr și minciună, între spusele Apostolilor și a mironosițelor, că Domnul a înviat, și între spusele sinedriului că ucenicii L-au furat. Era foarte greu de crezut numai din auzite învierea și furtul, explicarea mormântului gol.

Mântuitorul, cunoscând chinul sufletesc al lui Toma, în marea Lui bunătate primește să se supună examenului cerut de Toma. Sfânta Evanghelie ne prezintă dialogul dintre Mântuitorul și Toma, în care Iisus îi cere acestuia să pună degetul în coasta în care a fost străpuns de suliță, să atingă rănila și să creadă. De aceea îi zice: *„Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu!”* (In. 20, 27—28).

Aceste cuvinte sunt pecetea sfintei Evanghelii de azi; ele arată înălțimea la care Mântuitorul a voit să-i ridice pe Apostoli încredințându-i despre dumnezeirea Sa, despre realitatea învierii Sale. Domnul, în chip părintesc, muștră îndoiala lui Toma și-i zice: *„Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”* (In. 20, 29).

Din această afirmare a învierii făcută direct de Mântuitorul rezultă că Apostolii n-au fost lesne crezători. Sfântul Grigorie Teologul zice: *„Credeți voi că această întâmplare s-a făcut fără rost? Aceasta s-a făcut prin voința și îngăduința lui Dumnezeu în mod minunat”*. Prin atingerea de rănila Domnului său, Toma vindecă în noi rănila necredinței; îndoiala lui Toma ne folosește mai mult spre credință, decât credința celorlalți Apostoli. Prin îndoiala și atingerea lui Toma se vindecă și se risipesc îndoielile noastre.

După toate cele întâmplate cu Toma, este firesc să ne punem întrebarea: ce este credința? ce trebuie să credem? cum trebuie să credem?

Credința este convingerea, consimțirea, încrederea fermă, voluntară că ceea ce ni s-a făcut cunoscut de către cineva, fie prin cuvânt, fie prin scris, conține realitatea, adevărul.

Vorbind despre credința noastră creștină, suntem convinși că ea este credința pe care au avut-o părinții, moșii și strămoșii noștri. Documentele, vechimea cărților, vechimea bisericilor ne dovedesc că, în urmă cu multe sute de ani, înaintașii noștri au avut această credință.

La temelia Bisericii stă credința în adevărurile veșnice. Tot ce trebuie să credem ne învață Sfânta Biserică prin slujitorii ei. Aceste adevăruri Biserica le-a primit de la Întemeietorul ei, de la Iisus Hristos, și au fost răspândite în lume prin Sfinții Apostoli și urmașii lor. Mântuitorul a spus limpede: *„Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cel ce se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine“* (Lc. 10-16).

Credința creștină se întemeiază pe autoritatea dumnezeiască. Ea este necesară tuturor fiilor Bisericii și are caracter universal. Credința este un dar al lui Dumnezeu revărsat în sufletul nostru, fără vreun merit din partea noastră. Fără credință nu ne putem mântui. *„Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că Se face răsplătitor celor care Îl caută“* (Evr. 11, 6).

Față de credință ne putem manifesta sub trei forme deosebite:

1. Creștinul care cercetează cu regularitate sfânta biserică și ia parte activă la sfintele slujbe în duminici și sărbători, care își însușește învățătura evanghelică, are o credință întemeiată pe cunoaștere. Toți suntem datori să ne cunoaștem „legea“ noastră.

2. Sunt unii care cunosc și primesc credința, dar credința lor nu aduce rod, pentru că nu pun în practică ceea ce îi învață credința, cu alte cuvinte, nu trăiesc credința. Sfântul Apostol Iacov zice însă: *„Credința dacă nu are fapte e moartă în ea însăși“, „credința fără de fapte este moartă“* (Iac. 2; 17, 20).

Zadarnic ne botezăm, ne spovedim, zadarnic cercetăm biserica, ținem sărbătorile și posturile, dacă nu săvârșim faptele cerute de credință.

3. La alții, din cauza mulțimii păcatelor și a indiferenței, credința a slăbit, este bolnavă; aceștia sunt pe calea pierderii credinței. Alții apoi din cauza păcatelor și-au pierdut cu totul credința, deci sunt în pericolul morții sufletești. Cel neînvățat se va putea învăța, cel păcătos se va putea îndrepta, cel slăbit se va putea întări, dar cel necredincios e greu să se poată schimba.

„*Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!*“ (In. 20, 29). Această fericire îi cuprinde pe toți creștinii care au credință în Dumnezeu, pe toți cei care primesc învățăturile Bisericii, le mărturisesc prin cuvinte și le dovedesc prin fapte.

Exemple de credință statornică ne oferă cetele nesfârșite de sfinți mucenici, care cu sângele lor au îmbogățit temeiurile din care a crescut puternic religia creștină și pentru ale căror suferințe Dumnezeu i-a învrednicit de cununa cea nepieritoare în ceruri.

Așa cum am primit credința de la înaintașii noștri, avem datoria sfântă, să o păstrăm așa și mai ales să o trăim, și neschimbată să o predăm urmașilor noștri.

Prin trăirea și săvârșirea faptelor credinței ne mântuim precum ne adeverește exemplul Sfântului Apostol Toma. **Amin!**

Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor)

Rolul femeii creștine

În componența familiei creștine care formează marele corp al Bisericii, al societății, primul loc îl ocupă mama și tata. Familia este și trebuie să fie celula unde se nasc și cresc cele mai alese flori ale virtuților creștine, unde se formează caracterele religios-morale ale tinerelor vârstare. Fiecare familie trebuie să fie chip al Familiei sfinte.

În munca sa, soțul - tatăl - este ajutat de aceea cu care și-a unit pentru toată viața ființa sa, de soție - mama - care are datoria sfântă de a face din idealul vieții sale idealul dragostei creștine, care *„îndelung rabdă, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește rău, care toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește...”* (I Cor. 13; 4-7). Acest nobil sentiment călăuzește în viață atât pe mamă, cât și pe tată, pentru a-și crește copiii în atmosfera sănătoasă a cinstei și-a omeniei, a muncii și hărniciei, precum și a ocotirii ispitelor care duc la păcat.

În centrul familiei creștine, alături de tata stă mama, acest noian de iubire față de toți cei din jurul ei. Ea stă ca o stâncă în sânul familiei și nu se lasă înfrântă de furtunile vieții, ea se luptă pentru toți ai ei, cu puterea credinței și a dragostei.

Mama, alături de tată, este primul dascăl ce sădește în sufletul copilului, în perioada primilor șapte ani, cele mai nobile sentimente și cele mai alese însușiri pentru o viață întreagă, întreținând în mijlocul familiei duhul credinței, rugăciunii și sfinteniei.

Când rostim cuvântul „mamă”, deodată învie în sufletul nostru chipul ei, toate binefacerile ce se leagă de acest cuvânt sfânt și pe